

VIII

Йовка и Борьо.

Мълчание.

Борьо. — Прѣстана ли снѣга, Йовке?

Йовка. — Още вали, Борьо — И такъвъ едър снѣгъ!

Борьо. — Първи снѣгъ всѣкога бива такъвъ! по клонитѣ на дърветата е нависналъ като цвѣтъ не ли!

Йовка. — Погледва. Да!

Борьо. — Колко обичамъ да гледамъ дърветата навистнали съ снѣгъ — — То е като прѣзъ най-цвѣтъ пролѣтъ

Йовка. — И наистина такава гледка се открива отъ тукъ! — Прѣзъ нависналитѣ клони се мърка полето по нататъкъ се турятъ побѣлѣли хѣлмове и хе — да лечъ, едва се откроява Балкана

Борьо. — Ехъ, то е тъй обайно да гледашь земята покрита съ първи снѣгъ! Унесенъ. Кржгозора прѣбуленъ въ мъгла; а отъ пелелявото небе непрѣстанно пи, сили снѣгъ! — — Всичко се смърлушило — — само сегисъ-тогисъ се извие нѣгдѣ орлѣкъ врани, изграчатъ и чезне гласътъ имъ заедно съ черната сѣнка на тежкитѣ имъ крилѣ! — — Такова настроение е то! — — Колко скърбя. че нѣма да се нагледамъ на тая снѣжна зима!

Йовка. — Здраве да е Борьо, не се е минало! Това е първи снѣгъ. Колко, колко такива дни ще имамъ още!

Мълчание.

Борьо. — Колко е часътъ! — —

Йовка. — Четвъртъ до единайсе!

Борьо. — До обѣдъ снѣгътъ нѣма да прѣстане ли?

Йовка. — Както е завалѣлъ — изгледва, че и утре ще отиде.